

Drsný, srdcervoucí příběh o zradě a krvavé pomstě.

JOHN GWYNNE
autor série *Věrní a padlí*

VYVRHEL

ANTHONY RYAN

HOST

The Pariah

Copyright © 2021 by Anthony Ryan

All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form

Cover design by Lauren Panepinto

Cover illustration by Jaime Jones

Cover © 2021 Hachette Book Group, Inc.

Map by Anthony Ryan

Translation © Tomáš Jeník, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1916-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-1917-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1918-7 (MobiPocket)

OSOBY A OBSAZENÍ

- Alwyn Písař** — zbojník, písař a později suplikant šermíř kompanie Úmluvy
- Evadine Courlainová** — urozená kapitánka kompanie Úmluvy, komunikantka a později aspirantka v Úmluvě mučedníků
- Deckin Scarl** — vůdce zbojníků a nevlastní syn vévody Rouphona Ambrise ze Shavinské marky
- Elbyn Blousset** — králem Tomasem jmenován vévodou Shavinské marky po odsouzení vévody Rouphona
- Lorine D'Ambrilleová** — Deckinova pravá ruka a milenka
- Raith** — zbojník, caerithský vykladač amuletů
- Gerthe** — zbojnice, děvka a lingvistka, členka Deckinovy tlupy
- Erchel** — zbojník s odpornými spády
- Shilva Sahkenová** — velitelka zbojnické tlupy, Deckinova přítelkyně
- Honec** — zbojník, člen Deckinovy tlupy
- Podkoní** — zbožný zbojník, člen Deckinovy tlupy
- král Tomas Algathinet** — první toho jména, vládce Albermaine
- Ehlbert Bauldry** — rytíř proslulý svým válečnickým uměním, šampion krále Tomase
- princezna Leannor Algathinetová** — sestra krále Tomase
- Řetězník** — caerithský překupník s dopadenými zbojníky
- Toria** — zbojnice, vězeňkyně z Báně, členka Sihldiny kongregace
- Sihlda Doisselleová** — bývalá vysoce postavená duchovní Úmluvy, vězeňkyně v Báni, Alwynova mentorka
- Sládek** — vězeň z Báně, člen Sihldiny kongregace

- Plotník** — vězeň z Báně, člen Sihldiny kongregace
- Magnis Lochlain** — Pretendent trůnu Albermaine, rovněž známý jako „Pravý král“
- Althus Levalle** — rytíř velitel Královské kompanie
- Eldurm Gulatte** — lord správce Královských dolů
- Ascendant Hilbert** — hlavní duchovní ze svatyně mučedníka Callina v azylovém městě Callintoru
- Arnild** — mistr iluminátor ve skriptoriu svatyně mučedníka Callina v azylovém městě Callintoru
- Albyrn Panoš** — suplikant kaprál kompanie Úmluvy
- Ofihla Kurganová** — suplikantka šermířka kompanie Úmluvy
- Delric Jilohor** — suplikant a léčitel kompanie Úmluvy
- Pytlová vědma** — caerithská čarodějka a léčitelka, o níž se říká, že za pytlovinou skrývá ohyzdnou tvář
- Wilhum Dornmahl** — zostuzený rytíř přeběhlík, jenž sloužil Pretendentovi, voják kompanie Úmluvy a Evadinin přítel z dětství
- Berrine Jurestová** — z Fjord Geldu, služebnice knihovny krále Aeri-ka v Olversahlu
- Martiz Fohlvast** — z Fjord Geldu, lord starosta Olversahlu, kupec a intrikán
- Magnus Gruinskard** — vůdce ascarlanské válečné tlupy a Tielwald ve službách královen sester

ČÁST PRVNÍ

„Říkáš, že můj nárok na trůn je falešný, že jsem pro nic rozpoutal válku a prolil krev tisíců. Ptám se tě však, Písaři, jaký význam má v tomto světě pravda a lež? Co se krve týče, tak jsem o tobě slyšel. Znáš tvůj příběh. Dějiny mne mohou označit za netvora, ale tys prolil mnohem víc krve než já.“

*Doznání Pretendenta Magnise Lochlaina,
zaznamenáno sirem Alwynem Písařem*

PRVNÍ KAPITOLA

Vždy když mám někoho zabít, uklidňuje mě pohled do korun stromů. Ležel jsem na zádech ve vysoké trávě, která obrůstá Královskou cestu, a pohled nahoru do zelenohnědé spleti vrzajících větví a listů šeptajících v dopoledním vánku mi přinesl vítanou úlevu. O tom, že má na mě pohled do zeleně konejšivý účinek, jsem se přesvědčil už tenkrát před deseti lety, když jsem jako malý kluk poprvé nejistě vkročil do lesa. Kdykoliv se mi srdce divoce rozbuší a na čele se začne perlit pot, stačí zvednout hlavu a stromy poskytnou okamžitou úlevu. O to sladší, oč silněji si uvědomuju, že nebude mít dlouhého trvání.

Dusot okovaných kopyt na hlině doprovázený skřípěním špatně namazané osy. Zavřel jsem oči a překulil se na břicho. Bez uklidňujícího rozptýlení začalo moje srdce opět pracovat usilovněji, ale výcvik mě naučil nedat to na sobě znát. A pot, který mi zmácel podpaží a v pramínku stékal po zádech, navíc vyšperkuje převlek, který jsem pro tu příležitost zvolil. Chromí vyvrhelové málokdy voní.

Maličko jsem zvedl hlavu a mezi stébly trávy vyhlédl na příjíždějící družinu. Při pohledu na dva ozbrojence na koních v čele karavany jsem se zhluboka nadechl. Větší starosti mi však dělali dva vojáci usazení na voze za nimi; oba třímali v rukou kuše a pročesávali očima les po obou stranách cesty, což byl znepokojivý důkaz zkušenostmi těžce vydobyté ostražitosti. Tento úsek Královské cesty sice neprocházel přímo Shavinským hvozdem, ale v dlouhém oblouku opisoval jeho severní okraj. Ve srovnání s hlubokým hvozdem tu sice rostly stromy

daleko od sebe, ale i tak poskytovalo okolí cesty hojnost úkrytů a v neklidných dobách nebylo radno tudy cestovat lehkomylně.

Když se muži přiblížili, všiml jsem si, že jim nad hlavami poskakuje dlouhé kopí a na jeho špicí praporek, který se ve větru zmítal tak divoce, že jsem nedokázal rozeznat znak na něm. Jeho zbarvení, zlaté a rudé, mě však nenechaly na pochybách — královské barvy. Deckin měl jako vždy správné informace: tahle parta doprovázela královského posla.

Počkal jsem, dokud mi do zorného pole nevjede celá karavana. V zadním voji jsem napočítal další čtyři ozbrojené jezdce. Jejich zelenohnědá livrej mě přece jen trochu uklidnila. Nebyli to královi vojáci, ale muži z Cordwainu, které z domovů odvedly vévodovy válečné povinnosti vůči králi, takže nemohli být zdaleka tak dobře vycvičení a loajální. Méně uklidňující však byla jejich očividná ostražitost a celkový dojem vojenské spořádanosti. Usoudil jsem, že nejspíš nevezmou do zajecích, až půjde do tuhého, což bylo nešťastné pro všechny zúčastněné.

Když byli první dva jezdci deset kroků ode mě, zvedl jsem se ze země. Sáhl jsem po zkroucené a hadrem omotané větvi, která mi sloužila jako berla, a postavil jsem se. Nápadně a usilovně jsem mrkal a mžoural jako někdo, koho zrovna náhle vytrhli ze spánku. Belhal jsem se k silnici, zčernalou bambuli zafačované nohy jsem držel viditelně vysoko nad zemí, mírně jsem pootevřel pusku a nasadil prázdný výraz přitroublého chromajzla. Na kraji cesty jsem zavázanou nohou schválně škrtl o ztvrdlé bahno. S patřičně hlasitým bolestným záúpěním jsem zavrával a dopadl na všechny čtyři doprostřed rozježděné cesty.

Nemyslete si, že jsem se mohl spolehnout na to, že se koně vojáků určitě zastaví, protože mnoho válečných ořů cvičí, aby bez zaváhání šlápli na ležícího člověka. Tato zvířata však naštěstí nebyla šlechtěna pro rytířskou službu a obě se s uspokojivě neuspořádaným trhnutím a vzteklým, sprostým klením svých jezdců zastavila.

„Klid se nám z cesty, křupane!“ zavrčel voják napravo a přitáhl otěže koně, který se vyplašeně začal otáčet. Vzadu za ním se zastavil i vůz a především poskakující kopí královského posla. Oba střelci sklouzli níž po hromadě nákladu přivázaného k vozu a sáhli do toulců po šipkách. Kušníci nikdy nenechávají tětivy svých zbraní dlouho natažené, protože se tím opotřebovává jak lučiště, tak tětiva. Tentokrát se jim však tento zvyk měl stát osudným.

Nedovolil jsem si však na vůz zírat moc dlouho a místo toho jsem otevřel pusku a vypouklil na vojáka vyděšené nechápaté oči. Ten výraz jsem si dlouho nacvičoval, protože zamaskovat inteligenci není vůbec jednoduché.

„Pohni prdelí!“ houkl na mě druhý voják, jeho hlas zněl o něco méně zlostně, trochu jako by mluvil na hloupého psa. Když jsem na něj jenom dál tupě zíral, zaklel a sáhl k sedlu po biči.

„Prosím!“ zakňoural jsem a v obranném gestu zvedl berlu nad hlavu. „O-odpusťte mi, dobří pánové!“

V minulosti jsem si mnohokrát všiml, že takový projev strachu u lidí se sklony ke krutosti spíše podněcuje zuřivost, než aby ji mírnil, a potvrdilo se mi to i tentokrát. Vojákova tvář potemněla, odepnul bič od sedla a nechal ho rozvinout, takže se ostny na jeho konci houpaly jen pár centimetrů od mojí schoulené postavy. Zvedl jsem hlavu a uviděl, jak pevněji stiskl rukojeť s leptaným kosočtvercovým vzorem. Kůže byla silně odřená, což značilo, že patří muži, který se touto zbraní rád a často rozhání.

Napřáhl ruku k ráně, ale vtom se zarazil a zkrivil tvář odporem. „U pupku mučedníka, ty seš ale smradoch!“

„Omlouvám se, pane!“ zakvílel jsem. „Nemůžu za to. Moje chodidlo, vidíte? Celý zhnisalo od té doby, co mi na něj spadnul pánův vůz. Vydal jsem se po Stezce svatyní. Budu prosit mučedníka Stevanose, aby mě uzdravil. Přece byste neublížil bohobojnému člověku, že ne?“

Ve skutečnosti jsem měl úplně zdravé chodidlo na konci stejně zdravé nohy. O zápach, který zaútočil na vojákův nos, se postarala štiplavá

směš divokého česneku, ptačího trusu a zetleného listí. Má-li být převlek přesvědčivý, nesmíte zanedbat sílu pachu. Nutně jsem potřeboval, aby mě ti dva nepovažovali za hrozbu. Chromý mladík, na kterého náhodou natrefíte, když projíždíte proslule zrádným úsekem cesty, to může jenom hrát. Ale když dotčný na první pohled vypadá jako tupec, a z nohy mu navíc táhne smrad dokonale napodobující zanícené rány, se kterými se dvojice jistě v minulosti setkala, je to něco docela jiného.

Kdyby si mě prohlédli důkladněji, určitě by můj převlek prokoukli. Kdyby ti dva byli pozornější, nevyhnutelně by si všimli, že mám pod nánosem špíny téměř nepoznamenanou kůži, a pod rozedranými cáry šatů by objevili vytáhlou, ale robustní postavu dobře živeného mládence. Bystřejší oči a o trochu delší pohled by také odhalily malou vybouleninu na ošoupané kazajce v místě, kde jsem ukrýval nůž. Ti dva nešťastníci však jednoduše nebyli dost pozorní a právě jim vypršel čas. Uběhlo jen pár chvil od momentu, kdy jsem vyklopýtal na cestu, ale stačilo to, aby se celý oddíl zastavil. Za svůj rušný a nebezpečný život jsem se mnohokrát přesvědčil o tom, že právě v takových krátkých chaotických přestávkách nejčastěji přichází smrt.

V případě vojáka napravo měla podobu šípů s letkami z vraního peří a ocelovým hrotem se zpětnými háčky. Šíp vylétl zpoza stromů, zabořil se mu do krku těsně pod uchem a ven si prorazil cestu ústy s gejírem krve a kousičky jazyka. Ještě než se skácel ze sedla, prokázal jeho druh zkušenosti, když bleskově upustil bič a sáhl po dlouhém meči. Byl rychlý, ale já také. Vytrhl jsem nůž z pouzdra, opřel se o zafačovanou nohu, vyskočil a volnou rukou se pověsil na uzdu jeho koně. Zvíře se ve strachu instinktivně vzepjalo a zvedlo mě o dalších třicet centimetrů výš, díky čemuž jsem mohl vojákovu zabodnout nůž do krku dřív, než stihl tasit meč. Byl jsem na tu ránu pyšný, protože jsem ji cvičil stejně důkladně jako výraz blba, a čepel přetála jedním řezem všechny potřebné tepny.

Uzdu jsem nepustil ani poté, co jsem dopadl zpátky na zem, i když se zvíře zmítalo tak, že mě málem povalilo na zem. Díval jsem se, jak

se voják kácí k zemi a naposledy se chroptivě nadechuje, a zalitoval jsem, že to proběhlo tak rychle. Tenhle chlap s ošoupaným bičem si jistě zasloužil pomalejší odchod ze světa. Moje lítost však neměla dlouhého trvání, protože se mi vzápětí vybavila jedna z mnoha lekcí ze zbojnického řemesla, kterou mi roky vtloukali do hlavy: *Je-li tvým úkolem zabít, udělej to rychle a důkladně. Mučení je záliba. Nech si ho pro ty, kdo si to zaslouží nejvíc.*

Než jsem stačil koně uklidnit, bylo téměř po všem. První salva šípů skolila kromě dvou všechny strážce. Oba kušníci leželi mrtví na voze, stejně jako vozka. Jeden zbrojnoš měl tolik zdravého rozumu, že otočil koně a tryskem se rozjel pryč, ani to ho však nezachránilo před vrhací sekerou, která vylétla z lesa a zasekla se mu do zad. Poslední byl z obdivuhodnějšího, ale bláhovějšího těsta. Z krátké smrti šípů si odnesl probodnuté stehno, a šíp ho navíc přišpendlil ke koni, po pádu se mu však podařilo odvalit se z dosahu bijících kopyt a vstát. Tasil meč a postavil se čelem dvěma desítkám zbojníků, kteří se vyřítili z lesa.

Slyšel jsem různé verze toho příběhu, ve kterých vida tu smělost a odhodlání, zakázal Deckin Scarl osobně své bandě jej podříznout. Že se s ním místo toho pustil do boje muž proti muži. A že pak slavný bandita seděl u smrtelně zraněného vojáka až do tmy, vyprávěli si o bitvách, které zažili, a rozjímali nad nerozluštitelnými záhadami, jež určují osudy všech.

O Deckinu Scarlovi, proslulém zbojnickém králi ze Shavinské marky a podle některých ochránci kmánů a žebráků, můžete poslední dobou slyšet spoustu podobně nesmyslných písniček a historek. *Jednou rukou bral a druhou dával, zpívá se v jedné obzvlášť odpudivé baladě. Udatný Deckin z hvozdu, mocně a laskavě se nesa.*

Jsi-li, drahý čtenáři, ochoten věřit takovým řečem, mohu ti nabídnout ke koupi šestinohého osla. Deckin Scarl, jak jsem ho znal, byl skutečně kus chlapa, narostl na téměř metr devadesát a k té výšce měl i odpovídající množství svalů, i když mu v posledních letech začínal trochu růst pupek. A uměl být i laskavý, ale jenom vzácně, protože

díky laskavosti chlap jednoduše nevystoupá na vrchol mezi zbojníky v Shavinském hvozdu.

Ve skutečnosti Deckin při pohledu na udatnost vojáka jenom suše rozkázal: „Zabte toho praštěného blba a neprotahujte to.“ Potom už Deckin muži, kterého vzápětí poslala desítka šípů do náruče mučedníků, nevěnoval jediný pohled. Sledoval jsem, jak zbojnický král vychází se sekerou v ruce ze stínu lesa. Tu ošklivou zbraň se začernalým a pokřiveným dvoubřítým ostřím téměř neodkládal. Na okamžik se zastavil, aby obhlédl moji práci. Pohledem klouzal od mrtvolky vojáka ke koni, jehož se mi podařilo chytit, a bystré oči mu zpod hustého obočí plály. Koně byli cenná kořist, protože se dali výhodně prodat, zvlášť v čase války. A i kdyby se je prodat nepodařilo, maso přišlo v táboře vždycky vhod.

Deckin spokojeně zamručel a obrátil pozornost k jedinému člověku, který léčku přežil, a rozhodně to nebyla náhoda. „Jestli se k tomu poslovi na metr přiblíží jediný šíp,“ hučel do nás celé ráno, „stáhnou z ruky, která ho vypustila, kůži od prstů až k zápěstí.“ Nebyla to planá hrozba, všichni jsme na vlastní oči viděli, že svoje slova do písmene vyplní.

Královský posel byl muž s úzkou tváří v jemně vyšívané haleně, károvaných kalhotách a dlouhém plášti v královských barvách. Seděl na mohutném šedém hřebci a výraz dotčeného pohrdání z jeho tváře nezmizel ani poté, co se Deckin chopil otěží jeho koně. Přes všechnu tu škrobenou důstojnost a evidentní rozhořčení však měl dost soudnosti, aby nesklopil kopí. Královská zástava tak dál vlála vysoko nad scénou krvavého masakru.

„Každý, kdo se na poslovi koruny dopustí násilí, nebo se mu postaví do cesty, je považován za zrádce,“ prohlásil muž s úzkou tváří a hlas se mu při těch slovech obdivuhodně téměř netřásl. Zamrkal a konečně uznal Deckina hodným plné síly svého panovačného pohledu. „To bys měl vědět, ať už jsi kdokoliv.“

„Vím, dobrý pane,“ odpověděl Deckin a naklonil hlavu ke straně. „A myslím, že ty velmi dobře víš, kdo jsem já, nemám pravdu?“

Posel znovu zamrkal a odvrátil pohled, aniž by se obtěžoval odpovědět. Už jsem viděl Deckina zabíjet za méně zjevné urážky, ale tentokrát se jenom zachechtal. Zvedl volnou ruku a hlasitě luskl prsty, aby dal najevo, že čeká.

Poslova tvář ještě víc ztuhla, vztek a ponížení zbarvily jeho tvář do ruda. Viděl jsem, jak se mu rozšířily nosní dírky a rty zacukaly; očividně spolkl nějaká nemoudrá slova. Fakt, že nepotřeboval dvakrát pobízet, aby sáhl pro kožené pouzdro se svitkem u pasu, jasně říkal, že skutečně ví, s kým má tu čest.

„Lorine!“ vyštěkl Deckin. Vzal svitek z poslovy váhající ruky a podal jej štíhlé ženě s měděnými vlasy, která si pro něj přišla.

V podání potulných pěvců byla Lorine D'Ambrilleová proslule krásnou dcerou jakéhosi princátka, která raději prchla z otcova hradu, než by přistoupila na domluvený sňatek se šlechticem pochybné pověsti a ohavných mravů. Po mnoha cestách a dobrodružstvích doputovala do temných hvozdů Shavinské marky, kde měla to štěstí, že ji před smečkou hladových vlků zachránil samotný šlechtný zbojník Deckin Scarl. Zakrátko mezi nimi vypučela láska, jejíž věhlas k mé značné nelibosti postupem času sílil, až dosáhl absurdně legendárních rozměrů.

Podle mého soudu neměla Lorine v žilách o nic víc urozené krve než já, i když původ jejího poměrně uhlazeného projevu a evidentního vzdělání zůstával zahalen tajemstvím. Byla pro mě záhadou, i když jsem přemýšlení o ní věnoval spoustu času. Ale jak to tak u legend bývá, jádro odpovídalo pravdě: byla krásná. I po letech života v lese měla stále jemné a pohledné rysy a nějak se jí dařilo uchránit tu svou nádhernou měděnou hřívu od mastnoty a špíny. V bezbřehé mladické touze jsem na ni zíral, kdykoliv se mi naskytla příležitost.

Sundala z pouzdra víčko a vytáhla svitek. Potom se Lorine pustila do čtení a maličko při tom krabatila hladké, pihami lehce poprášené čelo. Jako vždy jsem uhranutě sledoval její tvář, tentokrát však mou fascinaci poněkud zkalil očividný záchvěv šoku, který jí probleskl ve tváři.

Samozřejmě to dobře maskovala, protože byla mou učitelkou v umění přetvářky a ještě lépe než já dovedla zakrýt potenciálně nebezpečné emoce.

„Máš to všechno?“ zeptal se jí Deckin.

„Každé slovo, lásko,“ ujistila ho Lorine a zazubila se. Vrátila svitek do pouzdra a zavíčkovala ho. Její původ vždy halil stín, ale z občasných zmínek o jevištích a putování s kočovnou komediantskou společností jsem vyvodil, že v mládí bývala herečkou. Snad i díky tomu si osvojila mimořádnou schopnost zapamatovat si i po letném přečtení velké množství textu.

„Mohu-li zneužít vaší laskavosti, pane,“ oslovil Deckin posla, když od Lorine převzal pouzdro. „Prokázal byste mi velkou laskavost, kdybyste králi Tomasovi doručil ještě jeden vzkaz. Vyřiďte mu, prosím, že se mu jako král králi hluboce omlouvám, že jsem byl nešťastným a nepředvídatelným řízením osudu nucen zdržet jeho důvěryhodného posla, být jen krátce.“

Posel hleděl na podávané pouzdro jako na darované lejno, ale stejně si je vzal. „Takový úskok tě nespasí,“ procedil skrz zatáté zuby. „A nejsi žádný král, Deckine Scarle.“

„Vskutku?“ Deckin našpulil rty a překvapeně povytáhl obočí. „Jsem muž, jenž velí vojskům, střeží své hranice, trestá jejich narušení a vybírá daně, jež mu náleží. Pokud takový muž není králem, kým tedy je?“

Bylo mi jasné, že posel má na tu otázku mnoho odpovědí, ale jelikož byl nejen svědomitý, ale i moudrý, nechal si všechny pro sebe.

„A tak ti přeji dobrý den a bezpečnou cestu,“ pravil Deckin, ustoupil stranou a pleskl poslova koně po zadku. „Drž se na cestě a nezastavuj až do soumraku. Po setmění ti nemohu zaručit bezpečnost.“

Poslův kůň po plácnutí vyrazil cvalem a jezdec jej hned poté pobídl do trysku. Zanedlouho z něj zůstala jen šmouha odletujícího bahna, jeho rudozlatý plášť ještě chvíli probleskoval mezi stromy, až nakonec projel zatáčku a zmizel nám z očí.

„Nestůjte a nečumte!“ vyštěkl Deckin a sjel svou bandu zlostným pohledem. „Musíme pobrat kořist a urazit pěkných pár mil, než se setmí.“

Všichni se toho úkolu zhostili s obvyklým nadšením. Lučičníci si zabrali vojáky, které složili, a ostatní se vrhli na povoz. Chtěl jsem se k nim přidat a rozhlížel se po příhodné větvi, k níž bych přivázal ukořistěného koně, ale Deckin mě zdviženou rukou zarazil.

„Jen jedna rána,“ prohlásil. Přistoupil blíž a kývl rozcuchanou hlavou směrem k zabitému vojákovu s bičem. „Slušná práce.“

„Jak jsi mě to učil, Deckine,“ usmál jsem se. Učítil jsem, jak mi ten úsměv tuhne na rtech, když se zkušeným okem zadíval na koně a naznačil mi, ať mu podám otěže.

„Myslím, že ten do hrnce nepůjde,“ řekl a velkou tlapou pohladil zvíře po šedém boku. „Je to ještě mladík. Odvede ještě spoustu práce. Jako ty, Alwyne, co?“

Krátce, protivně se zachechtal a já ho obratem napodobil. Všiml jsem si, že Lorine stojí kousek od nás, nevšímá si horečného rabování a se založenýma rukama a hlavou nakloněnou ke straně nás pozoruje. Její výraz mi připadal zvláštní; trochu našpulené rty svědčily o mírném pobavení, přimhouřené oči a povytažené obočí o lehkém znepokojení. Deckin se mnou mluvíval častěji než s ostatními mladíky v tlupě, což u ostatních vyvolávalo dost závidění, ale o Lorine to obvykle neplatilo. Dnes se však zdálo, jako by jeho projevu přízně připisovala nějaký zvláštní význam, a mě napadlo, jestli to nějak nesouvisí s obsahem poslova svitku.

„Zahrajeme si tu naši hru, jo?“ Upoutal Deckin hned zase moji pozornost. Otočil jsem se k němu a uviděl, jak trhl bradou směrem k tělům zabitých vojáků. „Co vidíš?“

Popošel jsem k mrtvolám a chvíli si je prohlížel, než jsem odpověděl. Snažil jsem se nemluvit moc rychle, protože už jsem se tvrdě přesvědčil, jak moc nesnáší, když drmolím.

„Zaschlá krev na kalhotách a manžetách,“ spustil jsem. „Řekl bych tak den dva stará. Tenhle,“ ukázal jsem na vojáka s hrotem šípů trčícím

z pusy, „má čerstvě zašitou řeznou ránu na čele. A tenhle,“ stočil jsem prst k napůl vytaženému meči muže, kterého jsem probodl, „má na čepeli vruby a škrábance, které ještě nestihl rozbrousit.“

„Co ti to říká?“ vyzvídal Deckin.

„Boj, a to nedávno.“

„Boj?“ Povytáhl huňaté obočí a zcela klidně se zeptal: „Jsi si jistý, že jenom to?“

Mozek mi okamžitě přepnul na vyšší rychlost. Kdykoliv Deckin promluvil mírným tónem, byl to důvod k obavám. „Spíš bitva,“ opravil jsem se. Uvědomil jsem si, že mluvím moc rychle, ale nemohl jsem si pomoci. „Něco tak velkého nebo tak důležitého, že bylo třeba o výsledku zpravit krále. A jelikož ještě dnes ráno dýchali, řekl bych, že vyhráli.“

„Co dál?“ Deckin ještě víc přimhouřil oči, což naznačovalo potenciální zklamání. Zjevně jsem přehlédl něco podstatného.

„Byli to chlapi z Cordwainu,“ podařilo se mi nevyhrknout. „Doprovázeli královského posla, takže je do Shavinské marky vyslali v nějaké korunní záležitosti.“

„Ano,“ potvrdil tónem nepatrně zabarveným povzdechnutím, jež vypovídalo o potlačovaném podráždění. „A co je nejdůležitější záležitostí koruny v těchto neklidných časech?“

„Válka s Pretendentem.“ Polkl jsem a usmál se úlevou, když mi to došlo. „Královo vojsko svedlo bitvu s Pretendentovou hordou a zvítězilo.“

Deckin spustil obočí a chvíli si mě beze slova prohlížel, nespouštěl ze mě upřený pohled tak dlouho, že jsem se to ráno už podruhé zpotil. Nakonec zamrkal a odvrátil se ode mě. Když potom odváděl koně, zamumlal směrem k Lorine, která se k němu připojila. Mluvil velice tiše, ale já to slovo zaslechl, s čímž určitě počítal.

„Zpráva?“

Lorine nasadila úplně neutrální tón, dala si záležet, aby její tvář neprozradila vůbec nic. „Jako obvykle jsi měl pravdu, láska. Ten starý pitomec změnil strany.“

Deckin nařídil odklidit těla z cesty a naházet je hlouběji do lesa, kde se pozornost vlků, medvědů a lišek postará o to, že z nich zbudou jen anonymní kosti. Shavinský hvozď je hladové místo a čerstvé maso nevydrží dlouho nedotčené, když vítr roznese jeho pach mezi stromy. Bylo to deprimující, ale Erchel nevyhnutelně našel jednoho, který ještě dýchal. Měl hlad jako kterýkoliv jiný lesní dravec, ovšem hlad trochu jiného druhu.

„Sráč eště dejchá!“ vykřikl překvapeně a s potěšením, když kušíník, kterého jsme vláčeli kapradím, nechápavě zasténal. Zaskočený nečekaným zjištěním, že je chlap ještě naživu, jsem hned pustil jeho ruku a nechal ho spadnout na zem, kde dál sténal a pokoušel se zvednout hlavu. Přestože měl tělo provrtané nejméně pěti šípy, připomínal člověka, který se probudil z podivného snu, jak tak nechápavě hleděl na své vězňatele.

„Copak se ti stalo, příteli?“ vyptával se Erchel, dřep si vedle něj a obličej sražil v působivě předstíraném zájmu. „Zbojníci, co? Moji druhové a já jsme tě našli u cesty.“ Zachmuřená tvář a chruplavý náznak zoufalství v hlase. „Strašná věc. Nejsou nic než zvířata, Pohromu na ně. Neměj strach,“ položil střelci konejšivě ruku na hlavu, „my se o tebe postaráme.“

„Erchele,“ zavrčel jsem na něj výhrůžně. Střelil po mně pohledem, jeho oči se podrážděně zaleskly, ostré bledé rysy se zkřivily hněvem. Byli jsme více méně stejně staří, i když já narostl o něco víc než většina sedmnáctiletých kluků, jestli mi tedy bylo sedmnáct. Ani teď si nejsem úplně jistý, kolik je mi přesně let, protože tak to holt s levobočky vyšoupanými z bordelů chodí: datum narození pro ně zůstává záhadou a jména dávají sami sobě darem.

„Na tvoje povyražení nemáme čas,“ řekl jsem Erchelovi. Dozvuky vraždy ve mně vyvolávaly zlost a neklid a debata s Deckinem to ještě prohloubila, takže jsem neměl trpělivost. Tlupa neměla žádnou formální hierarchii. Deckin byl náš nezpochybnitelný a neotřesitelný vůdce a Lorine jeho pravá ruka, ale postavení pod nimi se průběžně

měnílo. Erchel se svým chováním a zvyky, které byly odporné i na poměry zbojníků, nyní stál na žebříku o pěkných pár příček pode mnou. Byl stejně tak pragmatický zbabělec jako krutý pes a obvykle jste se mohli spolehnout, že tváří v tvář třeba jen o málo větší autoritě couvne. Dnes však vidina, že by mohl ukojit své choutky, převážila nad pragmatismem.

„Naser si, Alwyne,“ zamumlal a otočil se zpět ke kušíníkovi, který neuvěřitelně sebral síly a pokoušel se vstát. „Nenamáhej se, příteli,“ radil mu Erchel a rukou sklouzl k opasku pro nůž. „Lehni si. Odpočini si chvíli.“

Věděl jsem, jak to bude dál vypadat. Erchel bude chvíli toho chudáka šeptem uklidňovat, a potom s hadí rychlostí udeří a vypíchne mu oko. Pak bude zase vrkat a konejšit ho, načež mu vypíchne i druhé. Následovat bude hra, při níž Erchel vyzkouší, jak dlouho nebožák vydrží naživu, zatímco bude čepel zajíždět hloub a hloub do jeho těla. Neměl jsem na to žaludek skoro nikdy a dnes už vůbec ne. Navíc neposlechl mého varování, což samo o sobě ospravedlňovalo kopanec do zubů, který jsem mu uštědřil.

Erchelovi cvakly zuby a hlava mu po úderu odlétla dozadu. Mířil jsem schválně tak, aby to co nejvíc bolelo, ale nevykloubil jsem mu při tom čelist. Tedy ne že by moji ohleduplnost ocenil. Vteřinu dvě šokovaně mžikal, než jeho úzkou tvář zkřivil vztek, vyskočil na nohy, vycenil zakrvácené zuby a obrátil nůž na mě. Bleskově jsem tasil nůž z pochvy a příkrčil se, připraven k boji.

Upřímně řečeno, mohlo se to vyvinout tak i tak, protože v boji na nože jsme byli přibližně vyrovnaní. I když bych rád věřil, že bych díky větší síle nakonec strhl vítězství na svoji stranu. Nakonec z toho ale nic nebylo, protože Raith pustil na zem tělo, které nesl, nakráčel mezi nás, sehnul se a zarazil kušíníkovi nůž zesponu do lebky.

„Kdo marní čas, marní život,“ připomněl nám s tím svým zvláštním melodickým přízvukem. Narovnal se a oba nás sjel vyrovnaným, upřeným pohledem. Raithův pohled jsem nedokázal dlouho snášet

ani za těch nejpříznivějších okolností, těma pronikavýma, jasně modrýma očima mi silně připomínal jestřába. Byl to obr, vyšší, a v rame-
nou dokonce ještě rozložitější než Deckin, a navíc mu nevisel pupek.
Ještě děsivější byly dva fialovorudé pruhy, které se mu šikmo táhly
přes snědou plet obličeje. Dokud jsem na něj nenarazil při prvních
klopýtavých krocích v Deckinově táboře, nikdy jsem nikoho s caerith-
skými kořeny nespátřil. Tenkrát na mě působil cize a zlověstně a toho
dojmu jsem se nikdy nezbavil.

V těch dobách koloval bezpočet historek o Caerithech a jejich ta-
jemných a údajně temných zvycích. V Albermaine jste se s nimi se-
tkali jen málokdy a ti, kteří mezi námi žili, bývali zdrojem strachu
a terčem posměchu jakožto cizáci a podivíni. Zkušenost nás nakonec
naučila, jak je pošetilé je očerňovat, ale to všechno mělo teprve přijít.
Slyšel jsem o Caerithech mnoho bláznivých příběhů a všechny při-
pomínaly jejich čarodějnou podivnost a strašlivý osud, jenž potkal
misionáře Úmluvy, kteří se nemoudře odvážili překročit hory, aby ty
pohanské duše vzdělávali v učení mučedníků. Proto jsem rychle od-
vrátil pohled. Vždy vychytralý, ale málokdy chytrý Erchel byl o něco
pomalejší a vysloužil si Raithovu plnou pozornost.

„Nemám pravdu, podvratáku?“ zamručel a přitiskl své snědé čelo
k o něco světlejšímu Erchelovu. Když se mohutný muž sklonil, zacín-
kal mezi nimi jeho náhrdelník s amulety. Pohled na něj mě znervóz-
ňoval, i když to byl vlastně jenom kus provázku s jemně tvarovanými
bronzovými soškami. Nikdy jsem se neodvážil příliš dlouho si je pro-
hlížet, ale všiml jsem si vyobrazení měsíce, stromů a nejrůznějších
zvířat. Jeden amulet upoutal mou pozornost víc než jiné: bronzová
lebka ptáka, nejspíš vrány. Z neznámých důvodů ve mně její prázdné
oční důlky vyvolávaly ještě větší děs než upřený pohled nepřírozeně
modrých očí jejího majitele.

Raith počkal, dokud Erchel nepřikývne, a potom s očima stále
ještě upřenýma na něj zavelel: „Hodte ho támhle.“ Kývl bradou ke
skupince jilmů asi tucet kroků od nás a pomalu si otíral zkrvavenou

čepel do Erchelovy kazajky. „A zpátky mi můžeš odnést ranec. Neradil bych ti, aby v něm něco chybělo.“

„Hajzl caerithskej,“ zabručel Erchel, když jsme házeli kušíníkovu mrtvolu mezi jilmy. Jak často bývalo jeho zvykem, choval se, jako by už na náš spor úplně zapomněl. Když tak po všech těch letech přemýšlím nad jeho osudem, musím uznat, že Erchel byl sice hnusná a odporná duše, ale v jedné schopnosti mě předčil: dokázal potlačit zášť.

„Prý uctívají stromy a kameny,“ pokračoval tichým hlasem. „Provádějí pohanský rituály za svitu měsíce a takový věci, aby je přivedli k životu. Moji lidi by se s takovými nikdy nepaktovali. Nevím, co to Deckina napadlo.“

„Možná by ses ho měl zeptat,“ navrhl jsem. „Nebo se ho můžu zeptat za tebe, jestli chceš.“

Ta laskavá nabídka splnila svůj účel — zavřela Erchelovi pusku na většinu zpáteční cesty. Ale jak jsme postupovali dál do nitra nejhlubšího lesa a blížili se k táboru, našel si další záminku ke žvanění.

„Co v něm stálo?“ zeptal se opět tiše, protože Raith a ostatní nebyli daleko. „V tom svitku?“

„Jak to mám vědět?“ odpověděl jsem a nadhodil si nepříjemně těžký pytel s lupem na rameni. Než jsem se dostal k plenění, svlékli moji druhové mrtvoly v podstatě donaha, ale z vozu jsem si aspoň odnesl půl pytle jídla, pár mrkví a nejcennější kořist, pár bytelných bot, které mi po pár menších úpravách skoro dokonale padnou.

„Deckin s tebou mluví. Lorine taky.“ Erchel mě neodbytně dloubl loktem. „Co v něm mohlo stát, že tolik riskoval, aby si ho mohl přečíst?“

Vzpomněl jsem si na ten záchvěv překvapení, který Lorine přeběhl přes tvář, když svitek četla, a také na protichůdné emoce, které se jí zračily ve tváři, když sledovala, jak ze mě Deckin mámní dedukce. *Ten starý pitomec změnil strany*, říkala. Po letech s touhle tlupou zbojníků jsem si vypěstoval citlivý nos na změny větru, které nám ukazovaly

cestu. A Deckin byl z nich zdaleka nejdůležitější. Nemíval ve zvyku cokoliv vysvětlovat, prostě vydal rozkazy, které zprvu vypadaly divně nebo nesmyslně, ale teprve později se ukázalo, co měl za lubem. Zatím nás jeho obezřetné velení vždy dovedlo k zisku a dokázali jsme se vyhýbat vévodovým vojákům a šerifům. *Vévoda...*

Najednou jsem začal zpomalovat a pohled se mi rozostřil, když mi můj neúnavně pracující mozek naservíroval myšlenku, která mě měla napadnout už tam na cestě. Posla nedoprovázeli vévodovi branci ze Shavinské marky, ale chlapi z Cordwainu, kteří zrovna svedli další bitvu války s Pretendentem. Byli to královi vojáci, a to vyvolávalo otázku: Jestliže nebylo jeho vlastním vojákům možné svěřit doprovod královského posla, na čí straně vévoda ze Shavinské marky bojoval?

„Alwyne?“

Erchelův hlas mi pomohl zase zaostřit pohled, který jsem nevyhnutelně stočil k Deckinově rozložitě postavě v čele zástupu. Právě jsme došli do tábora a já viděl, jak mávnutím ruky odbyl zbojníky, kteří ho přišli přivítat, a zamířil rovnou do chýše, kde bydlel s Lorine. Instinkt mi napovídal, že tu noc se ani jeden z nich nezúčastní tradiční hostiny na oslavu úspěšného přepadu. Věděl jsem, že toho musí hodně probrat. A také jsem věděl, že si to potřebuju poslechnout.

„Musím ti něco důležitého říct, Erchele,“ prohlásil jsem cestou ke svému přístřešku. „Sakra moc žvaníš.“